

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: H. C. Andersen

Citation: Wied, Gustav: "H. C. Andersen", i Wied, Gustav: *Første Violin. Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde. Det svage Køn. Den hellige Aand H. C. Andersen. Et Par Handsker. 1967*, Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 313. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied05val-shoot-workid142229/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: *Første Violin. Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde. Det svage Køn. Den hellige Aand H. C. Andersen. Et Par Handsker. 1967*

H. C. ANDERSEN

Skrevet 1897,
første Bogudgave 1897

Wied, Gustav, *Første Violin. Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde. Det svage Køn. Den hellige Aand H. C. Andersen. Et Par Handsker.* 1967, 1966-

BRØDRENE GRØN

Der var engang to Fræer, de var Tvillingbrødre og Pebersvende og hed Qvabbe og Krabbe.

Helt nede paa Bunden af et dybt Hul ved Siden af den store Mergelgrav ude i Brakmarken havde de deres Hus. Og dernede sad de den ganske Dag i hver sin Krog og sagde ikke et Muk. Men naar Aftenen kom, og Solen var gaaet ned, saa kravlede de op af Hullet og gemte sig inde under nogle store Skræppeblade, der voksede oppe paa Kanten af Mergelgraven; og der laa de saa paa deres fede Maver og lurede efter, om noget spiseligt skulde vise sig; for det, de satte højest her i denne Verden, det var Mad; hvad jo ogsaa er en god Ting, naar den nydes med Maade. Men de havde nu i saa mange Herrens Aar fyldt sig til den Grad, at deres Maver hængte dem helt ned paa Knæene, og deres Øjne stod over en halv Tomme ud af Hovedet paa dem. Jo, de var virkelig et Par smukke Kavalerer. Og saa var de tilmed saa vigtige og selykloge, at de flere Gange havde været lige ved at revne af Arrigskab, naar nogen havde sagt dem imod. Men ét maatte man lade dem: de holdt sammen; og var den ene fornærmet, var den anden det ogsaa.

— De skuide se at finde Dem hver en lille Kone, mine Herrer! sagde Pindsvinet en Aften, det kom ned til Vandet for at drikke — En Kone fryder Hjertet og forsøder Livet! Og saa Børnene! sagde han, og Pindene strittede paa Rygen af ham af Glæde — og saa Børnene!

Pindsvinet var nemlig Ægteemand og Fader, og det var nu han glad ved.

— Pas Dem selv! sagde Qvabbe, den sad med en Regn-

orm hængende ud af den ene Mundvig — Der er ingen, der har forhørt om Deres Mening!

Og Krabbe skød sine Øjne endnu længere ud af Hovedet, skulede hen til Pindsvinet og sagde:

— Det er ellers vores Vand!

— Gudbevares og om Forladelse! sagde Pindsvinet, der var en høflig og godmodig Fyr — det vidste jeg ikke! Men jeg faar vel nok Lov at tage en Mundfuld? Jeg er saa tørstig!

Ingen af Brødrene svarede; de gad ikke; de havde begge to vendt Ryggen til og sad og gloede begærligt op efter en dejlig, grøn Flue, der gik og spadserede oppe under et af Skræppebladene; den ene var bange, at den anden skulde faa den. Men lige idet Krabbe skulde til at nappe den for Næsen af Broderen, saa fløj den:

— Fik I mig? sagde Fluen; og væk var den.

— Man er ikke altid lige heldig! bemærkede Pindsvinet deltagende; han havde nu slukket sin Tørst og syntes, at han burde sige noget til Gengæld, fordi han havde faaet Lov at drikke.

— Gid De vilde gaa Deres Vej! sagde Qvabbe.

— Der er ingen, der har haft Bud efter Dem! sagde Krabbe.

— Ja saa Godnat da! Og god Fangst! nikkede Pindsvinet høflig; og saa luntede han af.

— Naalepude! mumlede Qvabbe og vendte sine Stilkeøjne om efter ham.

— Spidstryne! sagde Krabbe.

Men de var nu alligevel halvvejs kede af, at Pindsvinet gik, for de kunde i Grunden godt lide at have nogen at lade deres Galde gaa ud over.

Saa sad de en Tid lang tavse, og der kom ingen Føde forbi, og de blev arrigere og arrigere, Underkæben hang dem helt ned paa Brystet, og de svedte grønt af Arrigskab.

— Jeg syntes, Pindmaskinen talte om, at vi skulde gifte os? brummede saa Qvabbe.

— Hø, ja! surlo Krabbe — Naar Folk er kommen i Ulykke, saa vil de gerne trække andre efter sig. Selv ligger han med hele Reden fuld af Unger!

— Kan de spises?
— Ja, Kragerne holder meget af dem.
— Gid saa Kragerne vilde ta' dem da! sagde Qvabbe
— Det er væmmeligt med alle de Unger, der sættes i Verden! Mad skai de ha' alle sammen. Der bliver snart ikke Fugls Føde til os andre!
— Det er da vist og sandt, Bro'r! sagde Krabbe.
— Og det er den megen Kærligheds Skyld!
— Og den megen Gifterage!
— Der er ikke mange, der er saa kloge som vi!
— Nej, det er et sandt Ord!
— Vi passer os selv!
— Det gør vi!
— Og vi kommer ingen for nær!
— Næi, naar bare de andre kan la' os være i Fred!
— Ja ... Kan Du se no'en Fluer?
— Næi, jeg har ingen set i den sidste halve Time.
— Jeg heller ikke. Hvor er de bleven af alle sammen?
— Det er de andre, der ta'er dem!
— Til os bliver der ingenting!
— Vi maa gaa sultne i Seng!
— Det maa vi jo altid!
— Bare jeg var saa stor, at jeg kunde æde al den Mad, der er i Verden, sagde Qvabbe.

— Ja, og saa jeg kunde hjælpe Dig! sagde Krabbe.
Saadan sad de og snakkede og mumlede og brummede, de to kære Brødre, til langt ud paa Natten; og snart snappede de en Flue og snart en Natsværmer og snart en Myg og smaskede dem i sig med deres brede Kæber, saa det lød, som naar man slaar et Par vaade Handsker imod hinanden; men mætte blev de ikke, sagde de, og først henad Morgenstunden, naar det begyndte at blive lyst, kravlede de hen til Hullet og lod sig dumpe ned paa Bunden af deres Hule. Og der sad de saa, fra Solen stod op, til Solen gik ned, og sov og fordøjede og gloede og stangede Tænder. Og mørkt var der dernede og klamt og trist; og det syntes de netop godt om.

Men ovenfor, oppe i det klare Solskin, var Liv og Lys og Fryd og Glæde! Ude over Vandet sværmede Sommer-

fugle og Guldsmede og satte sig snart paa den ene Blomst og snart paa den anden; smaa nydelige Fisk svømmede rundt i Vandskorpen og slog med Halerne og legede Tagfat. Oppe paa Markerne hoppede Haren i det friske Græs og tog sig en Mundfuld hist og en Mundfuld her; og højt i Luften kredsede Svaler og Stære og nød Udsigten og saa' ned paa det Hele og paa Storken, der gik og vadede i sine langskafte, røde Støvler henne i et Hjørne af Mergelgraven; den løftede Fødderne saa højt og forsigtigt og satte dem ganske stille ned igen for ikke at gøre Larm.

Lige paa én Gang fik den Øje paa et rundt Hul, der var i Mudderet oppe i Vandskorpen:

— Gud véd, hvem dér bor? tænkte den og gik derhen. Og da den stod ved Siden af Hullet, lagde den Hovedet paa Siden og kiggede derned.

— Tag Dem i Agt, tag Dem i Agt! raabte i det samme en Sommerfugl, som kom flyvende forbi. Men inden Storken kunde faa spurgt: Hvorfor? var den borte.

— Er De tosset, er De tosset? skreg en Guldsmed, der sad og soled sig oppe paa Spidsen af et Siv — Er De tosset, er De tosset? Og en lille, blaagrøn Flue, der kom sejlene forbi paa et Aakandebblad, skreg ogsaa: Er De tosset? og var ved at gaa paa Hovedet i Vandet af Skræk.

— Men Gudbevares! sagde Storken og blev ganske betænkelig til Mode — Hvem bor da nede i Hullet?

— Brødrene Grøn! sagde Guldsmeden og slog Vingerne i Kors bare ved at nævne Navnet.

— Brødrene Grøn! raabte Fluerne under Skræppebladene — De to værste Uhyrer i hele Verden!

— Brødrene Grøn! peb Regnormen — I Aftes aad de min Kone!

— Tør jeg spørge, hvad Dyreklasse hører de til? spurgte Storken.

— Frøer, Frøer, Frøer! lød det rundt omkring fra.

— Naa—aa! sagde Storken — Ikke andet! Saa kan de vel ta'es!

Og han jog ganske ugenert hele Næbet ned i Hullet lige til Øjnene.

Dybt, dybt dernede paa Bunden sad Tvillingerne og sov

i hver sin Krog. Krabbe til venstre, og Qvabbe til højre, for han var den ældste. Og han sad netop og drømte, at han lige skulde til at nappe en dejlig, fed, glinsende Hestegle:

— La' være, Krabbe! sagde han arrigt, da nogen i det samme rørte ved ham — Igle er min! Jeg saa' den først! Den næste kan Du faa!

— Hallo! tænkte Storken — der har vi nok Uhyret! Og han greb Qvabbe om det ene Bagben og trak ham frem — Hvad er Du for en Stærrelse? spurgte han saa og satte Frøen paa Jorden foran sig.

— Jeg er Qvabbe! sagde Tvillingen — Lad mig være i Fred! Jeg holder ikke af at komme op i Lyset! Og saa vendte han Ryggen til Storken og vilde kravle ned i Hullet igen.

— Nej, holdt! sagde Storken — Saadan spiller vi ikke i Leipzig, gode Ven! Og han tog et Tag i Ryggen paa Frøen og holdt ham tilbage.

— Uforskammede Person! hvæsede Qvabbe, og Fedtet svulmede paa ham — Hører han ikke, at jeg vil ned til min Broder!

— Ja, det er sandt, Du har jo en Broder! sagde Storken — Nu skal jeg hente ham!

— Stip mig! skældte Qvabbe og sprællede — Jeg vil ned! Solen skær mig i Øjnene!

— Ja, nu skal Du komme ned! sagde Storken — Vent bare lidt! Og saa lukkede han Næbet saa højt op, som han kunde og slugte Qvabbe.

— Nu har jeg aldrig set saa galt! sagde Guldsmeden, der endnu sad paa sit Siv — Sikken en Mundfuld!

Men Storken svarede ikke, den stak igen Næbet ned i Hullet lige til Øjnene og søgte rundt.

— Hva' er der? spurgte Krabbe, som vaagnede ved Uroen — Skal vi op?

— Ja, vi skal! sagde Storken og halede ham frem ved Bagbenet, ligesom den havde gjort ved Broderen — God Middag, Deres Velbaarenhed!

— Hvad er Du for en Fisk? spurgte Krabbe indædt og satte Øjnene paa Stilke for at se imponerende ud.

— Jeg er ingen Fisk, jeg er en Fugl! sagde Storken.

— Du keder mig! hvæsende Krabbe og svedte grønt.
— Tak i lige Maade! sagde Storken — Men skal vi saa lade det være nok med Komplimenter og skride til Forretningerne!
— Jeg har ingen Forretninger med Dig!
— Naa—aa, det kunde dog være ...
— Jeg vil ned til min Broder, og det straks!
— Der kan Du saamænd tids nok komme!
— Hvor er han henne?
— Ikke ret langt borte. Kunde Du ha' Lyst til at se ham?
— Vel kunde jeg det! sagde Krabbe.
— Ja saa vent lidt! nikkede Storken og gav sig til at vride paa Halsen — Nu kommer han straks! ... Her har Du ham! sagde den saa og gylpede Qvabbe op paa Jorden foran sig.
— Puv! sagde Qvabbe og nyste — det var dog en væmmelig Tur!
— Det kalder vi at gaa igennem Suezkanalen, oplyste Storken.
— Den Rejse skal jeg vist ikke gøre to Gange! sagde Qvabbe.
— Nej, næste Gang skal Du faa Lov at blive der! sagde Storken.
— Uforskammede Knægt! skreg Krabbe rasende og gik Storken ind paa Livet — Er det en Maade at behandle en ældre Herre paa? Sikken min Broder ser ud!
— Gør mig ondt! beklagede Storken — Men det er nu min Metode. Enhver har sin.
Qvabbe saa' unægtelig noget underlig ud efter sin Rejse, saa mærkelig tynd og langstrakt var han bleven, og Benene slappe, og Øjnene sløve; og Munden var vredet ham helt om paa den ene Side. Og saa hikkede han hele Tiden, som om han skulde til at kaste op. Krabbe kravlede rundt om ham og saa' paa ham fra alle Sider og puffede til ham med Snuden; men Broderen rørte sig ikke, sad og gloede sløvt hen for sig og mumlede bare engang imellem:
— Lad være, jeg er søsyg!
— Naa? spurgte Storken, der havde benyttet Tiden til at staa paa ét Ben og tænke sig om — Er I saa færdige?

— Du har redt ham godt til! sagde Krabbe og pegede paa Broderen — Han bliver aldrig til Menneske mere!

— Er I færdige? spurgte Storken igen — Hvem af Jer er den ældste?

— Ingen af os, sagde Krabbe næsvist — For vi er Tvillinger.

— Nu sluger jeg Jer! sagde Storken pludselig — Jeg kan ikke længere styre min Madlyst!

— Sluger? spurgte Krabbe, og Vorterne paa hans Krop tog paa at rejse sig af Skræk — Vil Du æde os?

— Det er Meningen, ja! Hvem er den ældste?

— Der er jo saa mange andre Frøer, sagde Krabbe, og Modet sank i ham — Der er jo saa mange andre Frøer! Unge og smukke og lækre!

— Først Jer og saa Desserten! nikkede Storken, og det Øje, der vendte hen mod Brødrene, tog paa at lyse uhyggeligt.

— Vi er saa gamle, saa gamle, skreg Krabbe i sin Angest — og saa seje og saa magre!

— Aa, I glider nok! I ser ikke ud til at have lidt Nød!

— Det er Vattersot! skreg Krabbe — Jeg forsikrer Deres Højbenethed, det er den rene og skære Vattersot! ... Sig dog noget Qvabbe!

— Jeg er søsyg! sagde Qvabbe, og andet var det ikke muligt at faa ud af ham.

— Lille, kære Stork, klynkede Krabbe, og al hans fordums Storhed var borte — lille, kære, gode Stork, vi vil fange ti Hesteigler til Dem, hvis De vil lade os slippe!

— To Frøer i Maven er bedre end ti Hesteigler i Vandet! sagde Storken.

— Ja, æd dem bare! lo Guidsmeden oppe paa sit Siv — æd dem bare! Det har de godt af! De har aldrig haft Medlidenhed med os!

Men ligesom den havde talt, kom der en Graaspurv flyvende og snappede den.

— Velbekomme! sagde Storken — Nu skal jeg ogsaa til det! Hvem af Jer er den ældste, ham vil jeg ta' først? spurgte den saa og kiggede ned paa Krabbe, der laa fladt ned paa Maven og rystede.

— Det er ham! sagde Krabbe hurtigt og pegede paa Broderen.

— Godt! nikkede Storken — En, to . . .

Men lige idet den skulde sige: tre og hugge Næbet i Qvabbe, sprang Krabbe op, satte sig paa sin Hale, stak den ene Finger i Vejret og sagde:

— Vi véd en Pindsvinerede!

— En Pindsvinerede? spurgte Storken og løftede Hovedet.

— Ja, ja! nikkede Krabbe ivrigt.

— Hvor meget er der i den?

— Seks Unger!

— Er de fede?

— Som Bagerbørn!

— Har de Pinde?

— Nogle ganske smaa, som ikke vil genere!

— Er det langt herfra?

— To Skridt henne paa Marken!

— Jamen de gamle?

— De gamle er ude; det er de altid paa denne Tid!

— Hvoraf véd Du det?

— Jo, for det er vores bedste Venner!

— Godt! sagde Storken afgjort — Vis mig Huset! Og behager Maden mig, skal I slippe! Lad os skynde os! Pindsvineunger er min Livret!

— Først et lille Papir! smiskede Krabbe, der nu havde genvundet en Del af sin Fatning — Først et lille Papir, Deres Højbenethed.

— Behøves ikke mellem os! sagde Storken — I har jo mit Ord!

— Bevares vel! sagde Krabbe hæfligt — Og det er naturligvis tilstrækkeligt! Men et lille Papir for Liv og Døds Skyld, som det hedder!

Og Storken maatte rive en Fjer ud af sin Hale og skrive paa et Skræppeblad, at han forpligtede sig til at lade være med at æde Brødrene Q & K. Grøn, dersom de viste ham den omtalte Pindsvinerede, og dersom Ungerne ikke var for magre.

— Nej, det er de ikke! sagde Krabbe ivrig — Her har næsten ikke været Føde at opdrive, saadan har de gamle

skrabet sammen til dem! Det er væmmeligt, saa nogen skal fylde sig med alt, hvad de ser!

— Var *den* møntet paa mig? spurgte Storcken.

— Aldeles ikke! sagde Krabbe og bukkede helt ned til Jorden — Absolut ikke! Paa ingen Maade! Det kunde aldrig falde mig ind!

Og saa tog han Qvabbe under Armen, og de gik alle tre hen til Pindsvinereden.

— Her er det! sagde Krabbe og bøjede Græsset til Side. Og der laa ganske rigtig de seks lækreste, smaa Unger og sov med Snuderne boret ind i Siderne paa hinanden.

Storcken fik Taarer i Øjnene, da han saa' dem:

— Det er næsten Synd, sagde han — for Forældrene!

Men i samme Øjeblik sad der ham allerede en Unge helt nede i Halsen:

— Meget godt, meget godt! sagde han — Jeg har smagt værre Sager! Og saa tog han en Mundfuld til og lod den glide ganske langsomt ned.

— Gud, hvor De maa ha' Fornøjelse af Føden! sagde Krabbe misundelig — Med den Hals De har!

— Klager ikke! sagde Storcken, han stod midt i Nummer tre.

— Og Maden er efter Ønske?

— Udmærket!

— Piggene kradser ikke?

— Kan slet ikke mærke dem!

— Ja, saa vil vi ønske Dem Velbekomme til Resten! sagde Krabbe og tog igen sin Broder under Armen.

— Nej vent lidt! sagde Storcken og traadte i Vejen for dem — De maa først hilse paa min Kone!

— Deres Kone?

— Ja, det vil more hende!

— Husk Papiret! sagde Krabbe og svedte paa ny grønt.

— Ja, *jeg* skal saamænd ikke røre Dem! bedyrede Storcken og lagde sin lange, bøjelige Hals bagover langs hen ad Ryggen og knebrede med Næbet, saa det gav Ekko langt borte fra.

— Det var en væmmelig Lyd! mumlede Qvabbe, han havde ikke lukket Munden op i den sidste halve Time.

— Ja-a, sagde Storken — men den er nyttig! Og der har vi Madammen!

I det samme susede det i Luften; det var Storkemor, der kom flyvende. Hun kredsede et Par Gange rundt over Stedet, strakte Benene fra sig og dinglede med dem for at faa Fodfæste; og saa stod hun dér. Men inden hun var naaet saa vidt, havde Storkefar slugt Resten af Pindsvineungerne; han skyndte sig i den Grad, at han nær havde faaet den sidste forkert i Halsen.

— Spiser Du? spurgte Mutter og saa' skarpt paa ham.

— Aa en ren Ubetydelighed! sagde Fatter — Men maa jeg ikke præsentere: Min Kone ... Brødrene Grøn!

— Aa—a, hvilke vakre Herrer! smilede Fruen.

— Ja, jeg tænkte nok, det vilde mere Dig at gøre deres Bekendtskab, min kære! nikkede Storken.

Men Tvillingerne sagde ingenting. Qvabbe sad stadig sløv og udeltagende og gloede frem for sig med stive Øjne og hængende Kæber; Farten gennem Suezkanalen havde ganske berøvet ham Evnen til at opfatte, hvad der foregik omkring ham. Og Krabbe, det Skrog, kunde med sin bedste Vilje ikke faa et Ord frem. Han var krøben helt hen ved Siden af sin Broder og trykkede sig i sin Angest tæt op ad ham; og „Kontrakten“ holdt han i Vejret som et Skjold.

Men lidt efter var Brødrene forsvundne; Storkemor havde ædt dem!

— En Mand kan ikke være ansvarlig for sin Kones Handlinger! sagde Storkefar, han stod paa ét Ben og plirede med Øjnene og saa' filosofisk ud.

Og i det samme tog Vinden fat i „Kontrakten“, flagrede af Sted med den og kastede den ud i Mergelgraven.

SKOMAGER MUNTER

Skomager var han, men han hed nu egentlig Hansen, for det var han døbt, og det maa man respektere. Men alle Mennesker i Byen kaldte ham Skomager Munter, fordi han var saa fornøjelig. Fra den tidligste Morgen sad han paa sin trebenede Stol og hamrede og syede paa sine Støvler og Sko og sang og fløjtede, saa det kunde høres langt nede i Gaden paa begge Sider. Og han hed Viktor til Fornavn, og det betyder Sejrherr.

— Nu er Klokkeren seks; Munter fløjter! sagde Genbo-konen til sin Mand Snedkeren og puffede ham i Siden med Albuen; og Snedkeren brummede og strakte sig og var vred, men op maatte han.

— Godmorgen Mester! nikkede Munter, da Snedkeren med Nathuen ned om Ørene stak Hovedet ud af Vinduet — Hy-hyteli-hy!

— Um! sagde Snedkeren, han var morgengnaven.

— Dejligt Vejr i Dag! sagde Munter — Tralala-la!

— Kunde Du ikke holde op med det Spektakel, Munter? spurgte Snedkeren.

— Nej, jeg kan ikke! sagde Munter.

— Saa gaar jeg til Politiet! sagde Snedkeren.

— Værsgod! nikkede Munter — Hy-hyteli-hy-faldera! Politiet kan ikke forbyde En at være glad! Og saa stemte han op med en Sang, saa Snedkeren smældede Vinduet i og gav sig til at skælde sin Kone ud, fordi hun ikke havde Kaffen færdig; det var en rigtig gammel Gnavpotte, den Snedker!

Uden for Skomagerens Hus var der den nydeligste Have med Blomster og Køkkensager og et dejligt, stort Lindetræ med en Bænk under; og oppe i Træet hang en Kasse med et Hul og en Pind, og der boede Stæren med sin Kone og sine to ganske yndige, smaa, bitte skaldede Unger. Naar det blev altfor varmt inde i Værkstedet, flyttede Skomageren sine Sager ud paa Bænken, og sad saa dér og arbejdede, og oppe paa sin Pind sad Stæren og fløjtede og sang, og Skomageren stemte i med; de søgte at overdøve hinanden; og sommeider blev de saa ivrige i deres Musik begge to, at de var lige ved at gaa baglæns ned i Kartofflerne!

— Fatter, Fatter! sagde Madam Munter, der kom ud i Døren for at ryste sin Støveklud. — Jeg tror engang, Du gaar i Stykker i Halsen!

— Saa kan Du jo komme hen og kysse mig! sagde Skomageren — saa tier jeg da stille saa længe.

Men Konen slog efter ham med Støvekluden og gik ind for at klæde Børnene paa.

Det var de dejligste Skomagerbørn, der nogen Sinde var født paa Jorden; en lille Dreng og en lille Pige, rigtig et Par Ønskebørn, buttede og trinde var de og røde og hvide og søde og bløde, akkurat ligesom de var fostret op med Mælk og Nøddekerner. Alle Mennesker sagde, at hvis der nogen Sinde blev en Børneudstilling, saa vilde de baade faa første Præmie og hæderlig Omtale; og naar Byens fine Damer kom for at faa Maal af nyt Fodtøj, saa skulde de altid klappe den lille Dreng paa Haaret og have den lille Pige paa Skødet; det var en Glæde for Forældrene; Madammen lo og smilede og kniksedde, og Munter fløjtede og sang saadan paa sin trebenede Skomagerstol, at det ligefrem knagede i den.

— Gudbevares, sagde Stæren oppe paa sin Pind — hvor de Mennesker dog er fornøjelige! Jeg er lige ved at blive misundelig ligesom Snedkeren derovre! Men den blev det ikke, for den var en nobel Karakter.

Og Foraaret gik, og Sommeren begyndte; der kom Feriegæster til Byen. Hver eneste Morgen, naar Posten rullede op gennem Gaden, sad der en ny Gæst inde i Vognen, ja somme Tider sad der hele to; og alle sammen nikkede og

smilede de ind til Skomageren, som de kendte saa godt fra forrige Sommer og holdt saa meget af.

— Hvor de dog er graa i Huden, de Stakler! sagde Madam Munter. — Aaret har rigtignok taget paa dem!

— Ja, de er ikke saa godt gift, som Du! sagde Skomageren. — De er ikke saa lykkelige! Tak Du Vorherre for den Mand, Du har! Og saa tog han sin Kone om Livet og dansede Polka med hende rundt om den lille Plæne midt i Haven; og alle Feriegæsterne klappede i Hænderne og raabte Hurra; og de kom alle sammen ind og bestilte sig hver et Par nye Sko.

Kors, hvor Mester Munter fik travit; han syede og syede fra Morgen til Aften, saa Naalen blev ganske gloende; men det gjorde ikke noget, han sang saa det klang lige op mod den straalende Sommerhimmel; men Snedkeren i Genbohuset brummede og skændte, og skændte og brummede af bare Misundelse; for selv kunde han ikke synge; og saa var han Ligkistesnedker, og det tager paa Humøret.

Hele Ugen igennem, fra Mandag Morgen til Lørdag Aften, sad Skomageren paa sin Stol og arbejdede og sang, medens Madammen fejede og gjorde rent og lavede Mad og puslede om Børnene; det var et velsignet Liv, syntes de; og saa blev det Søndag.

Næsten ikke mere end en Time efter at Skomageren var gaaet i Seng Lørdag Aften, sprang han op igen og løb i den bare Skjorte hen for at kigge ud af Vinduet.

— Herregud, sagde Madammen med Dynen helt oppe under Næsen — kan Du dog ikke blive liggende! Du vækker jo Børnene!

— Det bliver det dejligste Vejr i Morgen! sagde Munter. — Maanen skinner, og der er ikke en Sky paa Himlen! Hy-hyteli-hy-faldera!

— *Har* jeg ikke sagt, at Du ikke maa fløjte om Natten! skændte Madammen.

— Jeg kan ikke lade det være! sagde Munter — Og jeg kunde saamænd have den største Lyst til at blive oppe med det samme! Men det gjorde han dog ikke, han hoppede i Seng igen, gav sin Kone et Godnatkys midt paa hendes røde Mund, krøb ned under Dynen og faldt i Søvn.

Og han vaagnede ikke, førend Solen tittede ind gennem Vinduet og kildede ham i Næsen med sine Straaler; men i det samme stod han rigtignok ogsaa lysvaagen midt ude paa Gulvet.

— Nu har jeg aldrig kendt Mage, sagde han — sikken et Murremdyr jeg er! Og han løb hen og trak Gardinet til Side og slog Vinduet op.

Nej for et Vejr det var! Himlen var høj og blaa, og Solen skinnede ned over alle Byens smaa, røde Tage, saa de glitrede ved det; og oppe paa Pinden foran sin Gadedør sad Støren og nikkede og højtede og sagde: Godmorgen! Det er Søndag, det er Søndag! Skynd Dig ud i den dejlige Skov, hvor Fuglene synger og Hjortene springer Buk! Skynd Dig, skynd Dig!

Og det kan jo nok være, Skomageren skyndte sig! Han var lige ved at glemme at tage sine Bukser paa, saadan et Hastværk havde han med at komme ud i Gaarden og hen under Posten for at vaske og plaske sig og blive rigtig søndagsren; men da han saa var færdig med Toiletet, saa skinnede han jo rigtignok ogsaa som en nyslaaet Toskilling! lidt Beg sad der ham ganske vist paa Fingrene, men det følger med Professionen, og saa er det en ærlig Sag.

Inde i Stuen havde Madammen faaet Børnene pyntet i deres fineste Stads: De lignede Kongebørn; og Skomageren tog dem paa Armen og kyssede dem forsigtigt for ikke at krølle Pynten. Og da de havde drukket Morgenkaffen, tog Madam Munter den klare Kjøle paa med de smaa, nydelige Rosenbuketter, og saa var de færdige.

Det kan nok være, det vakte Opsigt, da de rullede ned ad Gaden med „Kongebørnene“ i Barnevognen! Madammen skød Vognen af Sted med den ene Haand, og i den anden holdt hun den nydeligste Parasol oppe over sin hvide Straahat med Rugaksene og de store, røde Valmuer. Og Munter var i den sorte Bryllupsfrakke og den høje Hat og fin Spadserestok; og paa venstre Arm bar han Spaankurven, der var helt fuld af det dejligste Smørrebrød; ja det var rigtignok et storartet Optog; alle Naboer og Genboer sad ved Vinduerne og smilede og nikkede og sagde: Farvel, farvel! og god Fornøjelse! og oppe i Træet sad Støren og strakte

Hals og vilde gerne have været med, men den maatte ikke for sin Kone. Og Munter og Madam Munter raabte Hurra, og „Kongebørnene“ kyssede paa Fingeren; nydeligt var og blev det. Der var bare ét Menneske, der ikke kunde taale at se paa al den Glæde, det var Snedkeren; han gik ud i sit Værksted og krøb ned i sin allerstørste Ligkiste og lod sin Kone lægge Laaget paa; og der laa han saa lige til Middag; det var nu hans Søndagsfornøjelse.

Men Skomageren og hans Familie rullede rask af Sted ud gennem Byen, og Solen skinnede, og Fuglene sang. Ude paa de grønne Marker stod Køerne i Græs til Knæene og sad sig tykke og fede, og Hestene gik rundt i deres Tøj og svandsede stoltelig med Halerne ligesom fornemme Damer. Længere og længere ud paa Landet kom Familien, og Solen steg og steg; Fatter Munter maatte trække Frakken af og gaa i Skjortærmer, saa varm blev han; og Mutter Munter pustede og stønnede bag ved Barnevognen som et helt lille Lokomotiv; men saa satte Skomageren sin høje Hat bag ad Nakken og gav sig til at fløjte Melodien til „Den tapre Landsoldat“; og saa naaede de Skoven.

Derude var der svalt og den dejligste Skygge, Solen tittede bare ned mellem de grønne Blade og legede Smut hen over Græs og Blomster; og Vinden spillede paa Orgel i Trætoppene, og Fuglene sang Salmer, det var yndigt at høre; og Dyrene derude stod da ogsaa og littede med Hovedet paa Siden og havde Vand i Øjnene, saa betagne var de; men saa snart de bare hørte Menneskene komme, vips saa gjorde de omkring og satte ind i Tykningen i lange, elegante Hop, som om de havde Gummibolde under Fødderne.

Ja, der var rigtignok storartet derude; og da Familien naaede ned til Havet, det store, prægtige Hav, som rullede sine Bølger lige ind under Skoven, blev Skomager Munter saa rent eilevild af Glæde, at han pludselig gav sig til at staa paa Hovedet med Benene lige i Vejret, medens han samtidig sang „Danmark dejligst Vang og Vænge“ med saa høj og klar en Stemme, at Fiskene kom svømmende mange Mile fra for at høre paa ham; og Madammen sang med, og „Kongebørnene“ slog Takt med deres Rangler; det var en lykkelig Familie; og saa skulde der spises.

Naada, hvor Skomageren klappede i Hænderne, da han saa', hvad der var i Kurven: over tyve Stykker Franskbrød og Sigtebrød med Æg og Ansjoser og salt Kød og Rullepølse! Og til Børnene var der de dejligste flækkede Hveder med Sirup og Kanel paa og en hel, stor Flaske nymalket Mælk; det var rigtignok en Kone og en Moder, den Madam Munter! og hendes Mand sagde da ogsaa, at han vilde ikke bytte hende væk for alt det Guld, der var i Verden og en hel Skæppe Tøer oven i Handelen.

Da Børnene nu havde spist deres Hveder og drukket al den Mælk, der var i Flasken, blev de søvnige, som rimeligt var, og Madammen lagde dem hen i det friske, grønne Græs, stak dem hver en lille, hvid Pude under Hovedet, lagde et Tæppe over dem, og saa faldt de i Søvn; de saa' ved Gud i Himlen saa allerkæreste ud, som de laa der med deres sunde, røde Kinder og deres smaa, sammenknyttede, buttede Hænder, at Fatter Munter uvikaarlig igen maatte staa en lille Omgang paa Hovedet og absolut vilde have, at hans Kone skulde gøre det samme, men det vilde hun ikke indlade sig paa, for hun var en Dame.

Saa tog de hinanden i Haanden og gik ned til Havet og satte sig i en dejlig stor, tør Tangbunke og saa' ud over det blaa Vand; hvor var der smukt dernede, og hvor var der friskt, og for en Mængde Skibe! Munter gav sig til at tælle dem og fik toogtyve; men hans Kone, der ogsaa havde talt, paastod, at der var treogtyve; og saa lo han af hende og kyssede hende og sagde, at hun havde regnet sig selv med, for hun var den yndigste og lækreste og mest appetitlige lille Skude i hele den vide Verden! Og saa gav de sig til at tale om deres Forlovelsestid. Kan Du huske, kan Du huske, sagde de; og hvad den ene ikke kunde huske, det kunde den anden!

Hun havde staaet som Jomfru i Byens fineste Bagerbutik, og han var kommen hver Morgen ganske tidlig for at købe sig et Stykke frisk Wienerbrød til sin Kaffe; det var livsalige Dage. Han havde kigget paa hende, og hun havde kigget paa ham, og de havde ganske stille syntes rigtig godt om hinanden, for de var glade og skikkelige Mennesker begge to, og de skal nok finde hverandre. Og oftere og oftere kom

han i Butikken; saa snart han bare havde fem Minutters Fritid, saa var han der og købte Wienerbrød; han levede i de Dage slet ikke af andet end Wienerbrød; til Slut havde hun da ogsaa let af ham og sagt, at han var en forskrækkelig Slikmund, og han havde let igen og fløjtet en af sine lystigste Melodier og svaret hende, at det kunde hun have Ret i, han holdt ganske forfærdelig meget af Slikkeri! Og lige i det samme, inden hun vidste et Ord af det, var han sat i et højt Spring ind over Disken, havde slaaet sine Arme om hendes Hals og givet hende saadan et rigtigt varmt Trykkys midt paa hendes røde, svulmende Jomfrumund: Vil Du ha' mig, saa ta' mig og grin ikke a' mig, vær's artig her er jeg! — Først var hun naturligvis bleven forskrækket, som sig hør og bør; men saa havde hun kysset ham igen og sagt „ja“; og saa var de bleven forlovede, og han havde af lutter Fryd staaet paa Hovedet for hende oppe paa Disken midt imellem alle de dampende Boller; Gud i Himlen hvilken Lyksalighed!

Og saa var de bleven gifte og havde faaet to smaa Kongebørn, som laa derhenne i Græsset og sov og drømte de dejligste Drømme; og selv sad de nu her i en Tangbunke med hinanden i Haanden og saa' ud over det skinnende blaa Hav under Guds varme, straalende Sommersol og var saa glade, saa glade og syntes, at ingen Mennesker paa Jorden havde det saa godt som de! —

Og der vil vi lade dem blive siddende, for vi synes, det er Synd at forstyrre dem.